

Odlazak na sv. misu u Ruwais

Belisa i Rafael su par iz Venezuele koji je nedavno preselio u Ujedinjene Arapske Emirate radi posla. Od tada, imali su sreću prisustvovati na misi svaki tjedan.

11.02.2011.

Belisa:

Jedna od dobrih stvari boravljenja u pustinji jest taj osjećaj praznine i prostranstva koji razbistruje um.

Ja sam liječnica, koja se nedavno udala. Rafa i ja smo kratko vrijeme živjeli u Ruwais-u, u malom selu u Emirat-ima dva i pol sata udaljenog od najbližeg grada Abu Dhabi-a.

Da budem iskrena, Ruwais nije samo malo selo: to je veliki kamp postavljen oko rafinerije nafte gdje je praktički svatko radnik tvrtke. Budući da smo stigli ovdje, imali smo sreću biti u mogućnosti otići na misu svaki tjedan

Logistike u misi

Iskustvo je vrlo posebno. Budući da ovaj kamp-naselje je u vlasništvu državnog poduzeća koje je muslimansko, katolička zajednica nema dozvolu za izgradnju crkve gdje bi se mogli susretati.

Ovdje su katolici, uglavnom ljudi iz Filipina i Indije, te imaju dobro organiziran sustav, odlaze svaki tjedan u različite kuće da bi slavili

mise. Cilj je ne smetati bilo kojem od svojih arapskih susjeda dva tjedna za redom.

Najmanje 80 osoba, uključujući i mnoštvo djece, prisustvuju svakoj misi, kao i tjedno satove katekizma. Od svih ljudi koji prisustvuju, nas zapadnjaka je samo četvero.

Svećenik, koji je također iz Indije, mora doći iz Abu Dhabija slaviti misu u sedam i trideset u jutro. Nakon toga, on ide u drugi kamp-naselje slaviti drugu misu, a kasnije se vraća kući, što iziskuje dva sata putovanja. Nekoliko svećenika u ovoj zemlji to čini svaki dan u različitim gradovima.

U toj jednostavnoj kući, skromni oltaru, na njemu vrlo mali križ, tu se događa čudo pretvorbe, i Isus postaje prisutan, tako da svatko od nas se može pridružiti velikoj gozbi Kruha vječnog života. U tom trenutku, jasno

se uviđa koliko je čudesno pripadati Katoličkoj crkvi.

To je Crkva, velika obitelj koja vam želi dobrodošlicu u svakom kutku svijeta gdje se nalazite. Nesumnjivo, to nije sve tako jednostavno. Za održavanje misa, potreban je trud mnogih ljudi: od svećenika, od onoga koji posuđuje svoju kuću, đakona koordinatora, od ljudi koji dolaze - od svakoga.

Pokraj mene je indijska žena koja je toliko različita od mene, ali duboko unutra, mi smo jako slične, jer nas ujedinjuje ista borba i ista vjera. Sigurno i ona smatra da je dar s neba imati misu u Ruwais- u.

Rafael:

Boraveći ovdje shvaćam da je osoba vrlo sretna odrastati u katoličkoj zemlji. Iako mislim, budući da imamo sve na dohvat ruke ("pravo ispod nosa", moja svekrva bi rekla)

ne shvaćamo blagodati koje su naše. Ja sad žalim za sve izgubljene prilike što nisam napravio nekoliko koraka više i posjetio koju bolnicu, ili otišao u bilo koje od brojnih crkava radnim danom da prisustvujem na misi i da blagujem svetu pričest.

U zemljama poput Venezuele mnogi ljudi su katolici po kulturi: rodite se i tada krstite, uz velika popratna slavlja; dođete do trećeg razreda i prvi put se pričestite zajedno sa svim svojim kolegama (također s puno slavlja), u desetom razredu dobijete svetu potvrdu (više fešte), kad se vjenčate (još više slavlja). I mi rijetko uzmemo stanku za shvatiti kako je to divno biti katolik. Dakako, proslava bi trebala biti dio svega toga, jer su ti događaji zaista prigode za veliku radost, ali ne samo iz kulturnih razloga, zbog velikog značenja za sve ove korake kroz život osobe koja je nastoji živjeti u Božjoj prisutnosti!

Ovdje ljudi koji idu na misu ne idu zbog "kulturnih" razloga: oni su uvjereni da ono u što vjeruju da je istina i da nijedan napor nije uzaludan. To mora biti razlog zašto je atmosfera divna i zašto je ovdje tako posebno.

Sada bolje razumijem ohrabljujuće riječi sv. Josemarije u Putu: da prvo čitamo, a zatim činimo po uzoru na život Isusa Krista, da nas ljudi primjete.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/odlazak-na-sv-misu-u-
ruwais/](https://opusdei.org/hr-hr/article/odlazak-na-sv-misu-uruwais/) (21.04.2025.)